

PHILIP PULLMAN s-a născut în 1946 în orașelul britanic Norwich. Tatăl său a fost pilot în Aviația Regală, așa că Pullman a călătorit mult în copilărie, în toate colțurile lumii (din Africa până-n Asia), lucru care avea să-i influențeze scrierile, mai ales trilogia *Materiile întunecate*. A urmat Colegiul Exeter din Oxford, după care a lucrat un timp ca profesor de gimnaziu în același oraș, scriind piese de teatru pentru elevii săi.

Pullman a devenit celebru datorită seriei *Materiile întunecate* (volumul I: *Luminile Nordului*; volumul II: *Pumnalul tănuit*; volumul III: *Oceanul de ambră*), care i-a adus mai multe premii prestigioase: Medalia Carnegie (1995), premiul pentru literatură pentru copii oferit de revista *The Guardian* (1996), renumitul Whitbread (2001), premiul Eleanor Farjeon (2002) și premiul Astrid Lindgren (2005). Astăzi este unul dintre cei mai cunoscuți autori de ficțiune pentru copii, revista *The Times* incluzându-l pe o listă a celor mai mari cincizeci de scriitori britanici de după 1945. Cărțile sale sunt traduse în întreaga lume, iar *Materiile întunecate* apare mereu alături de *Harry Potter* și *Stăpânul inelelor* pe listele de cărți celebre ale genului.

În 2017, Pullman publică *La Belle Sauvage*, volumul I din trilogia *Cartea Prafului*, considerat Cartea Anului de Waterstones. Acțiunea acestui prim volum se petrece cu zece ani înainte de cea din *Materiile întunecate*. În 2019 a publicat *Federația secretă*, al doilea volum din trilogie.

TOM DUXBURY este un ilustrator din regiunea turbăriilor din West Yorkshire. Activitatea lui e influențată de linotipie, tehnică pe care o folosește ca să reprezinte sentimente, mișcare și nostalgie. Îl inspiră spiritul naturii și poveștile peisajelor.

PHILIP PULLMAN

SERPENTINE

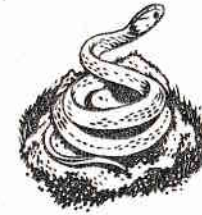

Ilustrații de TOM DUXBURY

Traducere din engleză
de IULIA ARSINTESCU

arthur

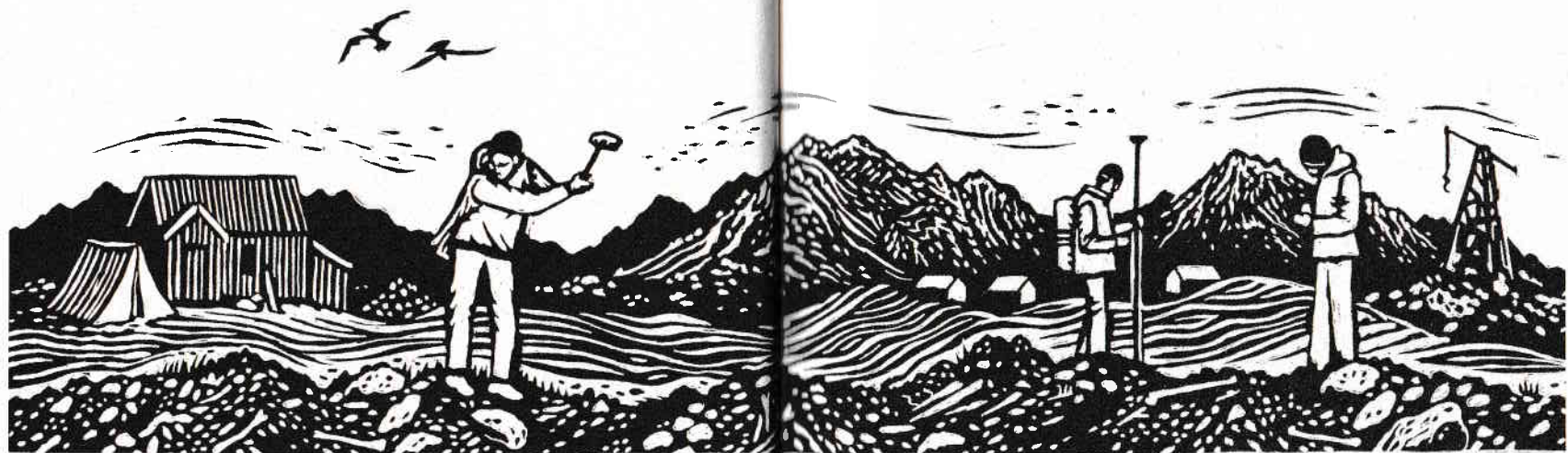

De când Lyra Silvertongue și daimonul ei Pantalaimon se reuniseră, după înspăimântătoarea lor despărțire de pe țărmurile lumii morților, Lyra voise mereu să-l întrebe despre timpul pe care îl petrecuse departe de ea. Avea, însă, sentimentul nedeslușit că nu trebuia să-l întrebe direct; urma să-i spună Pantalaimon când o să vrea. Totuși, timpul trecea iar el încă nu-i spusese, și asta începea s-o tulbure.

Sentimentul se înrăutățise în timpul unei vizite pe care o făcea în ținuturile nordice, la un an

după ce vrăjitoarea Yelena Pazhets aproape că o omorâse la Oxford: păsările o salvară pe Lyra, de data aceea.

Blestemul de la Bolvangar fusese rupt, dar ținuturile nordice tot nu-și reveniseră după dezastrul climatic provocat de lordul Asriel. Cu toate acestea, retragerea zăpezilor și înmuierea

permafrostului făceau posibile tot felul de lucrări arheologice, iar Colegiul Jordan finanța în regiunea Trollesund o săpătură menită să cerceteze câteva așezări recent descoperite ale populației Proto-Fisher.

Lyra ceruse să meargă și ea, desigur; dar o puseseră la treabă. Dormea în cort și își petrecea

zilele cernând molozul murdar într-o groapă plină de noroi, în timp ce Pantalaimon încerca să prindă țânțari; imediat ce se ivi ocazia, rugă să fie lăsată să meargă în oraș în expediția săptămânală de aprovizionare. Voia să se uite la locurile pe care și le amintea: depozitul de sănii unde se tocmise cu Iorek Byrnison, cheiul unde îl cunoscuse pe Lee Scoresby și casa doctorului Lanselius, consulul vrăjitoarelor.

— Două ore, Lyra, zise Duncan Armstrong, studentul care conducea tractorul, când opriră lângă sediul central al Poștei. Dacă nu ești aici la trei fix, plec fără tine.

— N-ai încredere în noi, zise ea.

— Două ore.

Depozitul de sănii era pustiu și abandonat, dar găsi barul lui Einarsson, unde în curtea de lângă alee văzuse pentru prima oară un urs cu

armură, îl urmărise pe Iorek înghițind patru litri de spirt curat și îl auzise vorbind despre captivitatea lui. Curtea arăta exact la fel, cu o baracă ruginită aplecată într-o rână în marea de noroi. Cheiurile, însă, arătau foarte diferit: clădirile pe care și le amintea erau pe jumătate sub apă, iar mult în spate urmau să se ridice macarale și depozite noi.

— E un dezastru, zise cu asprime Pantalaimon.

— Totul e un dezastru. Hai să vedem dacă dr. Lanselius e acasă.

Consulul reprezenta interesele tuturor clanurilor vrăjitoarelor, chiar și pe ale celor rivale. Lyra nu era sigură dacă el își mai amintea prima lor întâlnire, iar Pantalaimon râse de ea.

— Să nu-și amintească *de noi*? zise el. Sigur că-și va aminti!

